

แถลงการณ์เนื่องในวันสตรีสากล ๒๕๕๓

วันสตรีสากล (International Women's Day) ตรงกับวันที่ ๘ มีนาคม ของทุกปี ผู้หญิงจากทั่วโลกที่มีความแตกต่างกันทั้งในด้านชาติพันธุ์ ภาษา วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมือง จะได้มาร่วมเฉลิมฉลองถึงความเสมอภาคเท่าเทียมกัน และในหลายๆ ประเทศยังกำหนดให้วันนี้เป็นวันหยุดประจำปีอีกด้วย ความเป็นมาของวันสตรีสากลเริ่มขึ้นจากเหตุการณ์ใน เมืองชิคาโก สหรัฐอเมริกา กรรมกรสตรีในโรงงานทอผ้าได้ลุกฮือขึ้นเดินขบวนประท้วงการเอาเปรียบ กดขี่ ขูดรีด ทารุณ จากนายจ้างที่เห็นผลผลิตสำคัญกว่าชีวิตคน ความเป็นอยู่ของแรงงานสตรีในเมืองชิคาโก ที่ไม่ต่างอะไรจากทาสนิโกรในเงื้อมมือคนผิวขาว เพราะต้องทำงานวันละ ๑๒-๑๕ ชั่วโมง แต่ได้รับค่าแรงงานเพียงน้อยนิด ส่วนสตรีตั้งครรภ์มักถูกไล่ออก ในที่สุดภายใต้การนำของ คลารา แซทกิน (Clara Zetkin) ผู้นำกรรมกรสตรีโรงงานทอผ้าชาวเยอรมัน ลุกฮือขึ้นสู้ ด้วยการเดินขบวนนัดหยุดงานในวันที่ ๘ มีนาคม ค.ศ.๑๙๐๗ โดยเรียกร้องให้นายจ้างลดเวลาการทำงานจากวันละ ๑๒-๑๕ ชั่วโมง ให้เหลือวันละ ๘ ชั่วโมงพร้อมทั้งให้ปรับปรุงสวัสดิการภายในโรงงาน และให้สตรีมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งด้วย ในการเรียกร้องครั้งนี้ แม้จะมีหลายร้อยคนถูกจับกุม แต่ก็ได้รับการสนับสนุนจากสตรีทั้งโลก และส่งผลให้วิธีการผลิตแบบทุนนิยมเริ่มสั่นคลอน อย่างไรก็ตามอีก ๓ ปีต่อมา ในวันที่ ๘ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๑๐ ข้อเรียกร้องของเหล่าบรรดากรรมกรสตรีก็ประสบความสำเร็จ เมื่อตัวแทนสตรีจาก ๑๘ ประเทศ เข้าร่วม ประชุมสมัชชาสตรีสังคมนิยม ครั้งที่ ๒ ณ เมืองโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก ที่ประชุมได้ประกาศรับรองข้อเรียกร้องของบรรดากรรมกรสตรี โดยให้ลดเวลาทำงานให้เหลือเพียงวันละ ๘ ชั่วโมง ศึกษาหาความรู้ ๘ ชั่วโมง พักผ่อน ๘ ชั่วโมง และกำหนดให้ค่าแรงงานสตรีเท่าเทียมกับค่าแรงงานชาย อีกทั้งยังมีการคุ้มครองสวัสดิการสตรีและแรงงานเด็กอีกด้วย นอกจากนั้นในการประชุมครั้งนั้น ยังได้มีการรับรองข้อเสนอของ คลารา แซทกิน ด้วยการประกาศให้วันที่ ๘ มีนาคม เป็นวันสตรีสากล

เช่นเดียวกับประเทศไทย ซึ่งในอดีตที่ผ่านมาองค์กรแรงงานต่างๆ ได้มีการจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำในวันที่ ๘ มีนาคมของทุกปี และมีการยื่นข้อเรียกร้องวันสตรีสากลเป็นประจำทุกปี ซึ่งมีรูปแบบการจัดงานและรูปแบบของกิจกรรมที่หลากหลายกันออกไป โดยในวันสตรีสากล ปี ๒๕๕๓ นี้ กลุ่มบูรณาการแรงงานสตรี ซึ่งเป็นสมาชิกของคณะกรรมการสมานฉันท์แรงงานไทย และสมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (สรส.) ในฐานะองค์กรแรงงานสตรี ได้เสนอข้อเรียกร้องวันสตรีสากลประจำปี ๒๕๕๓ ต่อ ๔ หน่วยงาน นายกรัฐมนตรี เพื่อให้รัฐบาลนำไปสู่แนวทางปฏิบัติที่สอดคล้องต่ออนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women : CEDAW) ซึ่งเป็นอนุสัญญาที่จัดทำขึ้นโดยสหประชาชาติ และได้รับความรับรองจากที่ประชุมสมัชชาแห่งสหประชาชาติ สมัยที่ ๓๔ เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๑๙๖๖ โดยประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาดังนี้ ตั้งแต่วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๒๘ และเพื่อให้เป็นไปตามคำแถลงนโยบายที่รัฐบาล

ภายใต้การนำของนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ได้แถลงไว้ในเรื่องของการ “ส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างชายหญิง ขจัดการกระทำความรุนแรงและการเลือกปฏิบัติต่อเด็ก สตรี และผู้พิการ ให้การคุ้มครองและส่งเสริมการจัดสวัสดิการทางสังคมที่เหมาะสมแก่ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และผู้ที่อยู่ในภาวะยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ทั้งตนเองได้” โดยรายละเอียดขอเรียกร้องดังต่อไปนี้

๑. รัฐต้องจัดตั้งศูนย์เลี้ยงเด็กในย่านอุตสาหกรรมต่าง ๆ ในปริมาณที่เพียงพอ และมีคุณภาพที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้แรงงาน โดยอย่างน้อยที่สุดต้องมีศูนย์เลี้ยงเด็กในย่านอุตสาหกรรมแต่ละแห่งไม่น้อยกว่าหนึ่งศูนย์ และศูนย์เลี้ยงเด็กเหล่านั้นต้องมีการบริการที่ยืดหยุ่น โดยเฉพาะเกี่ยวกับเวลาเปิดทำการและปิดทำการที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของผู้ใช้แรงงาน

๒. คณะกรรมการไตรภาคีด้านแรงงาน ต้องมีสัดส่วนหญิงชายในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน โดยรัฐต้องเริ่มต้นด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการที่มีส่วนประกอบของทุกภาคส่วนร่วมเป็นกรรมการ ได้แก่ ผู้แทนหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ตัวแทนแรงงานทั้งหญิงและชาย และนักวิชาการ เพื่อทำหน้าที่

นอกจากนี้ขอเรียกร้องให้แก้ไขระเบียบการลงคะแนนเลือกตั้งกรรมการไตรภาคี จากเดิมสหภาพแรงงานละหนึ่งเสียงเท่ากัน เป็นการใช้อัตราส่วนสมาชิกสหภาพ ๕๐ คนต่อ ๑ เสียงในการลงคะแนนเลือกตั้ง

๓. รัฐต้องตั้งกองทุนประกันความเสี่ยงเพื่อรองรับปัญหาการเลิกจ้างแรงงาน โดยเก็บเงินจากนายจ้างที่เข้ามาลงทุนตั้งเป็นกองทุนไว้เพื่อให้ความช่วยเหลือจ่ายเงินชดเชยแก่คนงานที่ไม่ได้รับค่าชดเชย และเพื่อใช้ในการช่วยเหลือด้านการศึกษาและค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพของบุตรคนงานที่ประสบปัญหา

๔. รัฐต้องรับรองอนุสัญญา ILO ฉบับที่ ๘๗ และ ๙๘ ซึ่งอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ฉบับที่ ๘๗ ว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคมและการคุ้มครองสิทธิในการรวมตัวกัน และฉบับที่ ๙๘ ว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวกันร่วมเจรจาต่อรอง

๕. รัฐบาลต้องยกเลิกนโยบายการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ โดยให้รัฐบาลมีนโยบายในการปฏิรูปรัฐวิสาหกิจให้มีศักยภาพพร้อมในการให้บริการแก่ประชาชน กระทรวงการคลังต้องจัดตั้งกองทุนพัฒนารัฐวิสาหกิจ และส่งเสริมให้มีผู้แทนของสมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (สรส.) ในคณะกรรมการกำกับนโยบายในรัฐวิสาหกิจ (ระดับชาติ) และให้มีผู้แทนของสหภาพแรงงานในคณะกรรมการของรัฐวิสาหกิจแต่ละแห่ง

๖. รัฐต้องปฏิบัติตาม อนุสัญญา ILO ฉบับที่ ๑๘๓ ว่าด้วย “สิทธิการคุ้มครองความเป็นมารดา” (สิทธิในการได้รับสวัสดิการที่เป็นเงินในช่วงที่ไม่ได้ทำงานเพราะการคลอดบุตร) การคุ้มครองสุขภาพแม่และเด็ก รวมถึงการลาคลอดของคนเป็นพ่อ เป็นสิ่งที่เป็นตัวเชื่อมประสานระหว่างชีวิตการทำงานและชีวิตครอบครัวของผู้ชาย และการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้หญิง การลาคลอดของคนเป็นพ่อ เป็นสิทธิการลาของคนเป็นพ่อที่สามารถหยุดการทำงานในช่วงการเกิดของบุตร